

DAL A CSILLAGOS MÁRCIUSRÓL

Száguld a szándék, szürke a szó, --
vergődöm a szárnyas gondolatokkal...
Versenyre kelnék, — apró, füsti fecske,
csúcsokon trónos, büszke, nagy sasokkal
s a pacsirtákkal...

Ó, nem énekelni...
verébnótámat halkán csiripelni.

Kicsik vagyunk? Nem! Óriás a nép,
ha akart már nagyot és akarta nagyon.
Voltunk ezüst sugár a Csillagon,
s naparany csókolt port utunk előtt, —
már dagasztottunk Európának jövőt!

S volt már csillag-álmunk, hajnalhasadásunk,
volt nagyvilág-sírta, véres elbukásunk, —
volt száz évig tartó keserves torunk...

s volt dobozunk, — Petőfi Sándorunk!

...Lám, most is úgy hallik fűtő szava,
mint pásztortűznél a dünnnyös muzsika, —
s oly édesen édes,
mint anyatej, mint az anya maga...
De, ha felhő száll szabad földünk felett, —
vihar lesz Petőfi orgonás haragja,
zúgó vihar lesz, orkán, fergeteg...
S ha farkas jár a karámunk felé:
maga Petőfi áll elé!

Kicsik vagyunk hát? Dehogyan vagyunk kicsik!
Hízen volt hangunk, harcunk, lobogóink, —
ültünk néptörvényt, döntöttük a trónt,
s már döröszöltünk csipát Európa szemén...

Vért, öröset adtunk; hitet, hőféléret:
mi voltunk, száz éve, az eleven élet!
Mér földes a csizmánk, hegymagas a vállunk, —
a hegy maga vagyunk, ha együtt kiállunk!

S ha feltámad bennünk Negyvennyolc emléke:
leszünk mi a harc is, s mi leszünk a béke!
Mi leszünk a láz is, leszünk az egészség, —
mi leszünk a jószág, a jog is, — a bőség...

Hegyek hátán járunk, szelek szárnyán szállunk,
ismét a világnak legelején járunk, —
jövő seregével, a csillagos néppel,
csillag-lobogóval — népünkért, hazánkért,
Petőfi álmodta, hétbő Kánaánért, —
világszabadságért!

S vagyunk már, lettünk már, Rákócziak népe,
Kossuth Lajos népe, Tito marsal népe.
Vagyunk már, lettünk már, újszép világ szépe,
a Csillagok népe, a Szabadság népe!

Szél hátán száguld szárnyaló szavunk:
halld, Petőfi! Nem zúlt a hajunk, —
karunk ekére, üllőre feszül,
s a hősi munkán nincsen egyedül
a magyar...
s nem Okatoctáia-földjén tapos a lábunk.

Épül a világod, költő, és a mi világunk:
csillaghitű és napfényű világ!
Dübörögnek ezen a földön fiatal léptek:
csillagos ifjak köszöntik a Csillagos Évet, —
s ezernyi csillagos zászló Elébed omlik...

Szabad földön, Szovjetföldön,
Petőfi-dalt énekelnek...
Dalos lengyel munkáshadak,
szabad hazát építenek.
Leomlanak a határok:
ünnep készül Segesvárotn, —
Budapesten, Tiranában,
Szófiában és Belgrádban...

S görög hegyekből ágyúszó rivall:
a Neved zengik minden ágyúval!
És Kínában is, és Vietnamban.

Az angol munkás, a francia, olasz —
a szabad Duna-felé néz... felragyog:
— Ez Petőfi-tavasza — sárga —
és látja már a Vörös Csillagot.